

Kulcsár Ferenc

ÖNARCKÉP, HÁT'TÉRBEN A HUSZADIK SZÁZADDAL

Úgy pottyant R. C. a létbe, mint darázs a fortyogó
szilvalekvárlébe: szárnyverdesve és repesve,
pontosabban mint Pilátus
a hitvalló hiszekegybe.
Atomeső szitált odakinn
a virágot gyűjtő méhekre, a Golgotára, a völgyekre,
s be akarták zabálni a világot
az ezerfejű szörnyek, a Gulágok.
A hidegháború frizsiderében R. C. vacogott,
miközben gyermekáldásra vártak
a bombákat és harckocsikat vajúdó asszonyok. „Európa,
kicsi ország, bomba vájta tölcser két szemed,
könnytelenül, kiszáradva mered
a fegyverkező világmindenségbe,
a síró holdra, a közömbös égre. Európa, Isten
mostoha kliense, históriánk vérző páciense,
fölötted s körötted kékség, fekete szívedben kétség
örvénylik szakadatlan,
mégis hazám, mégis halhatatlan” – írta R. C.
normalizációs naplójába,
az elközelgő történelmi szívrohamra várva.
Makacs volt R. C. s ihletett,
mint Bálám szamara,
meg szomjazó is, akár a Szahara:
kétszázezer-billentyűs aranyorgonáján
játszadozott árván,
vagy kiállt a terekre pofozkodni a széllel,
s a zöld viharban együtt szállt
az öldöklő angyal énekével.
Füldözött R. C. a kozmosz kardvirágszínében,
mustillatában az ősznek,
körötte múzsák kergetőztek,
nektárt ittak, ihletet nevettek:

kis zuga az Isten trónja volt –
verset írt az élő benne, s hegedült a holt.
Ám egy varjúfekete éjszaka
az elvakító jelen dzsungelében
vérszomjas vad ütötte fel fejét, s vastüdejével zihálva
földbe tiport minden vak reményt:
a föld morajló mélye pusztítást vajúdott,
s R. C. az ég szürrealizmusából
a pokol realizmusába jutott.
Mégis, mégis:
felemelte R. C.-t valaki, halk szavát ma is hallani,
s szemtől szembe állította Istennel,
a rettenetes Igennel és Nemmel.
E naptól kezdve R. C. sétálgat fel-alá,
egyet sőt jegegyefák gallyain hegedül,
s álmaiban néha a zúzmarás
csillagokig repül.
Ám többnyire csak hallgat, könyököl – a láncait csörgető
szabadsággal pörög, panaszolgat Urának a magányról,
a zseniális és zsarnok halálról,
a terrorista mindenhatóságról.
S estétként, mikor elhervad
a vérvörös rózsza, a nap,
világra tárt ablakába állva
úgy érzi, a teremtésben egymagára maradt,
s az átölelő öröklétben szíve megszakad.

Opus, 2010/2.

(Kulcsár Ferenc 1949-ben született Bodrogszentesen. Verset és esszét is ír.)